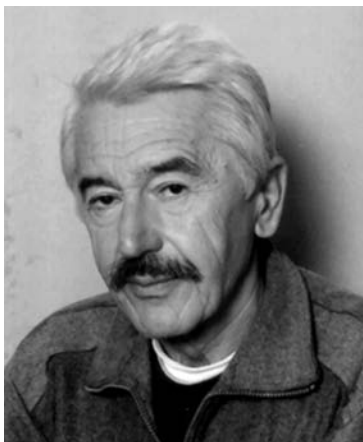

Драган Томић

ПОЖАР

ДРАГАН М. ТОМИЋ рођен је 17. марта 1941. године у Шева-рицама, Мачва, Србија. Завршио је гимназију у Шапцу и Руми, а права у Београду. Написао је романе *Шкрипац* („Просвета”, 1987), *Чекајући мајку* („Просвета”, 1997), *Крајак њрекид удовичкоџ сџа-жа* („Просвета”, 1999) и драме *Раскриће* (награда „Бранислав Нушић” 1980), *Рукавице*, *Неџријаџељ радничке класе*, *Девојке*, *Псећа кућица* (награда „Бранислав Нушић” 1990), *Помор коза*, *Нађа*, *Конџакџно сочиво*, *Ловац на леџиџире*, *Слава*, *По’ар* и друге.

Драме су му игране скоро у свим професионалним позориштима у бившој Југославији, а неке у Русији и Француској.

Живи са породицом у Београду.

Драган ТОМИЋ

ПОЖАР

ЛИЦА

БОБАН, доктор грађевинских наука

ОЛГА, психијатар

ЈАГОДА, пословна жена

ТИНА, грађевински инжењер

ЦОЛЕ, машински инжењер

МИЛОВАН, ложач

УЧИТЕЉИЦА

МАЦА, келнерица

АЦА, келнер

ШИКИ, телохранитељ

ВАТРОГАСАЦ

Догађа се у студентском планинарском дому на једној од српских планина.

Дневни боравак. На средини је огромно огњиште обрађено каменом. Око огњишта су њеви на којима се седи. Са чађавих зрета се спуштају вериће на којима виси велики кошао – бакрач. У позадини је шанк. На једном од њева седи Бобан и пије кафу. Улази Милован лажач кошарнице и домаћин планинарског дома.

I

БОБАН, МИЛОВАН

- МИЛОВАН: Шта да се ради? Напољу бесни снежна олуја, а деца су у аутобусу. Смрзавају се.
- БОБАН: Нека се о њима брине ко је изманипулисао њихове родитеље и нелегално их довео у овај Дом.
- МИЛОВАН: Признајем да ми ништа није јасно. Дом је празан, а деца се напољу мрзну. Шофери кажу да не знају ко их је послао овамо. Мене псују.
- БОБАН: Рекао сам ти да их је Цоле довео и да га не пушташ у Дом.
- МИЛОВАН: Жао ми деце.
- БОБАН: Шта мислиш да сам ја идиот, да мени није жао? Али, постоје наша деца којој смо обећали зимовање и такмичење у скијању и постоје њихова деца коју је Цоле довео да убаца у Дом како би ушли пре нас у посед објекта и прогласили га својим. Миловане, ти јеси необразован али, ипак можеш толико да схватиш да се они служе свим средствима да нам преотму Дом. Не презају ни од злоупотребе деце. Против мене и студената је цела једна партија која је већ отела дечји планинарски дом.
- МИЛОВАН: “Црни бор” ту испод нас...
- БОБАН: Видиш да капираш? И шта се десило са “Црним бором”?
- МИЛОВАН: Распичкали су га између себе. Поделили су апартмане у личну својину.

- БОБАН: Могу ли ове зиме да деца зимују у “Црном бору”?
- МИЛОВАН: Како ће кад је постао приватна својина?
- БОБАН: Видим да ти је све јасно. Сад желе да у ову студентску светињу утрпају децу коју су на превару довели чак из Београда, а после да распичкају и овај Дом, како ти то пластично кажеш. Да ли се слажеш с тим?
- МИЛОВАН: Деца су највеће наше благо. Увек сам био против злоупотребе деце. Али како да знам чија су деца? Вичу да су платила и моле да уђу у Дом. Ви спомињете Цолета, али он се није појавио. Овако никад није било. Јесте ли сигурни да нису ваша деца?
- БОБАН: *(Показује мобилни телефон)*
На вези сам са Мирком. Наша деца су кренула касније и треба да стигну најдаље за пола сата. Чули смо се кад су скренули са магистрале и почели да се пењу уз планину. Кад их сместимо, пустићемо и њихову децу. Цоле је лисац. Сигуран сам да чучи негде у прикрајку и чека. Рачуна на моју болећивост према деци. Чим би их пустио у Дом и он би се појавио. Рекао би да је његов Дом и не би пустио нашу децу.
- МИЛОВАН: Ништа не схватам. Знам само да ће се деца посмрзавати док се не распетља чија су.
- БОБАН: Нека их прими министар у свој апартман у “Црном бору”. Он подржава Цолета и његове. Прогутао је удицу и омогућио им да присвоје мали дечји планинарски дом, па сад мора да им одради да отму и овај велики студентски, који је у рангу хотела бе категорије, преко које се за сезону окрене милион марака.
- МИЛОВАН: Чега је он министар?
- БОБАН: *(Наишли се)*
Министарства за опоравак морала Срба и увођење поштења на свим нивоима.
- МИЛОВАН: Први пут чујем за Министарство поштења.
- БОБАН: Све парламентарне странке су коначно постигле консензус око тог питања. Досадило им да им долази бело-светска господа и стално им читава лекцију из поштења.
- МИЛОВАН: Као оно кад су лупали у лонце, звиждали месецима широм земље, а онда неки Брзи Гонзалес из цртаћа дође и среди ствар по кратком поступку.

- БОБАН: Не можеш тако о господину Гонзалесу!
- МИЛОВАН: Немам ништа против човека. Мени је тако изгледало, јер много волим цртаће, а у њима је све зајебанција, све је могуће по кратком поступку. У Србији никад нико није могао да докаже шта је истина, шта је лаж, а брзи Гонзалес то за три дана...
- БОБАН: Је ли сад све јасно?
- МИЛОВАН: Не баш...
- БОБАН: Питај шта имаш, па на посао.
- МИЛОВАН: Ипак ми није јасно чија су деца напољу и шта су она Богу згрешила.
- БОБАН: Теби заиста не вреди објашњавати.
- МИЛОВАН: Глуп сам за политику, па то ти је. Више се не зна ко кога и зашто. Пре су владали само комунисти. Постојали су само они и остали свет. Јесу били гадни, али ми се чини да нису били незасити као ове партије сада. Више се не зна која од које шта отима. Пре смо мрзели само комунисте. Сад више не знаш ни кога да мрзиш. Ето тај министар за поштење... Како га није срамота да присвоји апартман у личну својину у “Црном бору”?
- БОБАН: Доста о политици. Госпођица Тина не подноси разговоре на ту тему.

II

БОБАН, МИЛОВАН, ТИНА

- ТИНА: *(Улазећи)*
Боби, шта се ово напољу дешава?
- БОБАН: Снежна олуја.
- ТИНА: Личи на смак света. А тако је било лепо, ведро, кад смо стигли пре два сата.
- БОБАН: Тако је на овој планини. Никад се не зна кад ће природа да побесни.
- ТИНА: Радовала сам се да ћу се нашетати. Где је онај келнер?
- МИЛОВАН: Чува стражу да деца не провале унутра.

ТИНА: Боби, послужи ме једним пићем.
БОБАН: *(Устајаје и креће њрема шанку)*
Виски?
ТИНА: Зна се.
БОБАН: Миловане, хоћеш ли и ти један?
МИЛОВАН: *(Одлазећи)*
Фала. Одох да обиђем котларницу да се не загасе котлови.

II
БОБАН, ТИНА

ТИНА: Колико остајемо овде?
БОБАН: Док будемо морали.
ТИНА: Већ ми је досадно. Да је бар лепо, па да се шетам.
БОБАН: Брзо ће ово проћи. Овде непогоде кратко трају. За три, четири сата ће бити тихо. Ујутро ћемо изнајмити опрему, па ћемо се скијати. Имамо суботу и недељу.
(Даје јој виски који је донео док су њричали)
ТИНА: Тако се радујем. Три године нисам стала на скије. Живели!
(Ошћија виски)
БОБАН: Била си тврдоглава. Никад ниси хтела да доћеш овде са мном.
ТИНА: И сад не бих да ме ниси толико молио. Било ми је жао да те пустим онако изнервираног што су покушали на превару да убаце своју децу пре твоје и преотму ти Дом. И уопште ме излуђују новонастале отимачине капитала, без обзира ко је у питању.

III
БОБАН, ТИНА, ОЛГА

Улази Олга.

- БОБАН: *(Гледајући је иренеражено)*
Откуд ти?
- ОЛГА: Могао си да кажеш да долазиш, па да дођемо заједно.
- БОБАН: Дошао сам са Тином...
- ОЛГА: Видим.
- ТИНА: Добар дан, госпођо Олга. Ви се не плашите невремена?
- ОЛГА: Пола живота сам са Бобаном провела на овој планини. Навикла сам на свакакве услове.
- ТИНА: Мене изнутра потреса некакав ужасан страх.
- БОБАН: Откуд си знала да сам овде кад ником нисам рекао куда ћу?
- ОЛГА: А куда би ти него овде?
- БОБАН: Реци ми који те је злобник обавестио? Ти знаш да ми је Тина најближи сарадник, да води успешно моју фирму. Нисам имао избора. Таман смо нешто расправљали о послу, нешто битно за опстанак фирме, кад су ме обавестили да Цоле спрема инвазију на Дом. Није ми ништа преостало већ да изнајмим хеликоптер, купим Тину и дођемо овде.
- ОЛГА: Не видим чему правдање? Можда смета што сам дошла и ја?
- ТИНА: Дивно је што сте дошли. Ваш муж је ужасно досадан. Само о послу и послу, као да не постоје други разговори.
- ОЛГА: Бобане, зашто не пустиш децу у Дом?
- БОБАН: Жао ти деце?
- ОЛГА: Наравно, смрзнуће се напољу.
- БОБАН: А шта је са нашом децом? Где су наша деца?
- ОЛГА: Код куће у Београду.
- БОБАН: Шта раде?

- ОЛГА: Маја и Дејан су у школи.
- БОБАН: А Марко?
- ОЛГА: Треба да је код куће.
- БОБАН: Јесте или није?
- ОЛГА: Вероватно је.
- БОБАН: И ти ми причаш о деци. Жао ти туђе деце, а немаш појма где су твоја, шта раде. И ти си ми нека мајка. Знају ли да си дојурила овамо?
- ОЛГА: Оставила сам им поруку.
- БОБАН: Поруку... То може само таква мајка као што си ти.
- ОЛГА: Нашој деци не може ништа да се деси, а ова овде се смрзавају у незапамћеној снежној мењави.
- БОБАН: А дрога, лопови, подводачи, уцењивачи, отимачи, тровачи душа, верске секте. Сместа да се купиш и бришеш кући.
- ОЛГА: Откуд да се ти напрасно бринеш о деци коју данима не виђаш? И деца која се напољу смрзавају нечији су синови и кћери.
- БОБАН: Слушај, престани већ једном да ми се трпаш у послове! Није ми јасно како си тако брзо успела да стигнеш?

IV

БОБАН, ТИНА, ОЛГА, ЦОЛЕ

- ЦОЛЕ: *(Улазећи)*
Склони оног кретена са пиштољем да деца уђу у Дом!
- БОБАН: *(Олџи)*
Овај те је довео!
- ЦОЛЕ: Јесте, куме. Обавестили су ме да си дошао са љубавницом да спречиш нашу децу да уђу у Дом. Кума је паметна жена и једино још она може да те уразуми. И министар долази са новинарима и сниматељима да се с тобом већ једном заврши. Злоупотребљаваш децу да их на силу убациш у Дом како би га заузео. А младу швалерку си повео да изиграваш дасу пред њом, да се покажеш како си јачи и од државе.

- ОЛГА: Куме, Тина је његова пословна сарадница.
- ЦОЛЕ: Госпођицу не познајем. Рекли су ми да је са младом љубавницом. Била ми је дужност да те обавестим, пошто се сасвим изгубио и више не контролише своје поступке. Окренуо је пола државе против себе. Ти си психијатар. Реци ми да ли би нормалан човек држао напољу два аутобуса пуна деце по овом невремену? Па о томе ће да пишу све новине, брује сва радија и телевизије. Виђен је за црни гран при. Кумо, има још времена да га призовеш к свести. Употреби сво своје стручно знање. Буди према њему још строжија него према осталим лудацима баш зато што ти је муж.
- ТИНА: Професоре, ко је човек?
- БОБАН: Венчани кум, цимер из Студентског града, до пре неку годину пријатељ и такорећи побратим, човек којем сам открио ову планину и овај Дом. Иначе, пробисвет, мешетар, промашени инжењер, припадник неке мале грабежљиве партије која је бацила око на овај Дом и преко њега обавља прљави посао да га се дочепа. Пропали човек који хоће да се обогати на мућку тако што ће постати сувласник плативши свој удео украденим новцем од ове исте куће.
(Показује Олџу)
А ово је моја жена Олга која више верује таквим него мени.
- ОЛГА: Клео ми се да си са љубавницом. Откуд сам могла да претпоставим да си са Тином?
- ЦОЛЕ: Кумо, као да си слепа код очију.
- ОЛГА: Куме, Тину знам још као његову студенткињу. Стварно су неумесне твоје инсинуације кад је она у питању. Више бих волела да се споразумете око деце која чекају напољу. Бобане, заиста не видим ниједан јак разлог да тако поступаш.
- БОБАН: Пустићу их пошто се прво сместе наша деца. Сазнали су да доводимо децу, наше мале чланове, којима организујемо скијашко такмичење, па су и они на превару довели децу са фалсификованим чланским картама. Послали су их три сата пре наше деце. Морао сам да изнајмим хеликоптер да стигнем пре њих. У последњем тренутку сам сазнао за њихову ујдурму.

- ОЛГА: Ништа не разумем. Изнајмио си хеликоптер да би пре-стигао децу...
- БОБАН: Неко је научио тог, који те је довезао, да ће ући у посед овог Дома и њиме располагати, ако пре нас утрпа своју децу. Обзиром да правда није достижна и ако је спора, могао бих само да се покупим са нашом децом и да по овом невремену тражим други смештај. Питај свог кума да ли ће да пусти у Дом децу коју доводим ако прво утрпа своју?
- ОЛГА: Куме?
- ЦОЛЕ: Твој муж је председник фантомске управе Дома и нема право да доводи децу. Њега је Министарство развластило.
- БОБАН: Ми смо законито изабрана управа, а ја сам њен председник и биће тако све док Министарство не поништи сопствено решење којим нас је овластило да газдујемо овим објектом. Никаква усмена наређења не признајем док не видим црно на бело.
- ЦОЛЕ: Министар га је поништио.
- БОБАН: Само је донео закључак да се дозвољава обнова поступка, а решење по којем сам ја председник, на снази је до доношења новог.
- ЦОЛЕ: Министар наш захтев за поништај сопственог решења сматра оправданим, али припада малој партији и мора да се избори са притисцима са стране у твоју корист. Али, лично ти је рекао да ти немаш никаква права.
- БОБАН: Имам таман толико да га не пустим са целом његовом свитом и да тебе избацити напоље.
- ЦОЛЕ: Кад би само били толико наивни да не знамо с ким имамо посла. О теби се све зна, и да си бивши каратиста, и да носиш оружје, и да не презаш да га употребиш као анархиста који више не признаје никакве вредности, који себе ставља изнад закона. Зато ће доћи и локални специјалци да се нађу за сваки случај. Али, пошто те ја волим као свог старог пријатеља и не желим да западнеш у невољу да те специјалци уче поштовању реда и закона, упозоравам те да се отрезниш док још има времена.

- БОБАН: Знаш ли што те никад нисам претукао?! Знаш, знаш, добро знаш... И то злоупотребљаваш. Али, овог пута ћу прекршити свој завет. Нека ми се осуше обе руке што сам изударао кума. Имаш десет секунди да се изгубиш. Једа, два, три, четири...
(Изводи карате ударце док броји)
- ОЛГА: *(Обеси му се око вратица)*
Бобане, смири се. Не смеш да направиш глупост према куму. Морам да ти дам нешто за смирење.
- БОБАН: Мени ти да даш нешто за смирење?! Искрснеш ко вештица удружена са овом барабом и онда би да ми даш нешто да ме успаваш како би му омогућила да спроведе своју прљаву работу. Марш одавде и да ми се више ниси појавила непозвана! Ако не могу да живим од бараба који су ме салетали са свих страна, могу бар да будем миран од своје жене.
- ОЛГА: Дошла сам да ти помогнем.
- БОБАН: Да ме смириш, а? Докторка би да ме смири...
- ОЛГА: Зар је Тини место поред тебе у овом тренутку? Зар се нисте разјаснили око послова, па да њу пошаљеш у Београд?
- БОБАН: Ипак је Тина разлог твог доласка?!
- ОЛГА: Нисам знала да је она у питању, али не кајем се што сам дошла.
- ЦОЛЕ: Одложите ваше љубавне проблеме. Почели смо о деци која се напољу смрзавају.
- БОБАН: Ко их је довео овде?
- ЦОЛЕ: Ја. Деца су уредно платила десетодневни боравак.
- БОБАН: Где су паре?
- ЦОЛЕ: Код мене. Знаш да немамо ни ти ни ја приступ жиро рачуну док се ствар не разреши.
- БОБАН: Води их у хотел. У хотелу ће им бити лепше.
- ЦОЛЕ: Хотел је много скуп.
- БОБАН: Доплати им из свог џепа.
- ЦОЛЕ: Заиста си духовит. Да доплатим стотини деце боравак у хотелу. Деца морају ући у Дом. Ти си последњи комунистички самодржац. Због таквих нас цео свет пљује.

V
БОБАН, ТИНА, ОЛГА, ЦОЛЕ, МИЛОВАН

Улази Милован.

- БОБАН: Миловане, избаци Цолета напоље да не прљам руке.
- МИЛОВАН: О чему се ради?
- БОБАН: Много питаш. Избаци га. Наредио сам ти да га не пушташ унутра.
- МИЛОВАН: Био сам у котларници. Цоле, изађи. Професор ми је наредио да те нипошто не пуштам у Дом. Забрањен ти је приступ. Покушаваш на недостојан начин да уклониш свог најбољег друга и пријатеља, који вам је још једина препрека да отмете и овај Дом као што сте децји “Црни бор”.
- ЦОЛЕ: Миловане, шта лупеташ! Заборављаш с ким причаш.
- МИЛОВАН: Са инжењером Цолетом, мојим првим комшијом у селу, сином Прчка Газибарића затрованог комунисте, Бог да му душу прости, који је наше село черечио уздуж и попреко.
- ЦОЛЕ: Ко те је учинио човеком, ко те је довео из оне планинске забити и дао ти леб да једеш и храниш своју породицу?
- МИЛОВАН: Па, ти... Тако је било...
- ЦОЛЕ: А тај што ти издаје наредбе, мозак ми је попио због тебе. Није могао да те смисли. Стално је говорио да овде није место неотесаним сељачинама. И ти сад штитиш његов интерес. Стао си на страну ратног профитера, мафијаша којем је мало што је на мућку постао професор на факултету иако је обичан дунстер, већ под фирмом приватног грађевинског предузећа редом ојађује сироте београђане и на силу им руши куће, одузима плацеве који су били њихови од памтивека. Сад фол штити друштвени интерес док не присвоји и овај Дом. Како сте ви сељаци наивни. Докле ће да вас праве мајмунима такви типови као што је овај.
- МИЛОВАН: Гори угаљ...
- БОБАН: Шта?

МИЛОВАН: Знам да сам дошо нешто да вам кажем...

БОБАН: Где гори угаљ?

МИЛОВАН: У котларници.

БОБАН: Па и треба да гори.

МИЛОВАН: Али гори и у бункеру поред котларнице.

БОБАН: Што га не гасиш?

МИЛОВАН: Испуцо сам све противпожарне апарате, али не вреди. Треба шмрк.

БОБАН: Употреби шмрк.

МИЛОВАН: Хидрант је сув.

БОБАН: Како сув?

МИЛОВАН: Нема воде.

БОБАН: Где нема воде?

МИЛОВАН: У хидранту.

БОБАН: Како нема воде у хидранту?

МИЛОВАН: Нестала, одвели је на другу страну.

БОБАН: Ко је одвео воду?

МИЛОВАН: Неки приватник. Оставио нам је да само мало цурка. Једва сам напунио мрежу да загрејем Дом.

БОБАН: Приватник?!

МИЛОВАН: Приватник...

БОБАН: Ко је он?

МИЛОВАН: Има велики стомак, велики џип, малу жену, малу децу, малу швалерку и дебео златни ланац са великом крстачом.

БОБАН: Ко му је дозволио?

МИЛОВАН: Нисам ја инспектор. Мајстори дођоше, отфикарише велику цев, ставише малу, затрпаше и одоше. Позовите ватрогасце.

БОБАН: Шта ће нам ватрогасци? Ватра не може да пробије из бункера.

МИЛОВАН: Молим вас, позовите за сваки случај.

- БОБАН: Само ме замајаваш.
(Телефонира са мобилног телефона)
Је ли то ватрогасна служба?... Овде председник планинарског друштва. Јављам се из Дома са врха планине. Код нас је пожар... Запалио се угаљ у котларници... Откуд ја знам ко га је запалио? Ако не стигнете у року од сат времена, пожар би могао да се прошири на цео објекат... Знаш да је изгорео и пре двадесет година, а и тада су биле у питању електричне инсталације... Тада је кренуло са врха, а сад креће из подрума... Знаш да је вејавица. Ваљда сте опремљени и за овакве временске прилике... Чекамо вас.
(Завршава телефонирање и обраћа се Миловану)
Чуо си.
- МИЛОВАН: Чуо сам...
- БОБАН: И шта сад чекаш?
- МИЛОВАН: Даље наређење.
- БОБАН: Је си ли учинио што си могао?
- МИЛОВАН: Све што је било у мојој моћи.
- ЦОЛЕ: Намерно сте подметнули пожар.
(Бобану)
Не можеш да поднесеш пораз. Миловане, признај да ти је наредио да запалиш угаљ.
- МИЛОВАН: Цоле, не лупетај. Како бих могао да запалим леб од којег живим? Ви сте бар учени људи. Били сте најбољи пријатељи. Није час за свађу и терање већ за гашење пожара. Цела држава нам је због таквих у пожару, па дај да бар спасемо један њен делић.
(Излази)

VI
БОБАН, ТИНА, ОЛГА, ЦОЛЕ

ЦОЛЕ: Бедници! Запалили Дом...
(Одлази за шанк да њије)

VII
БОБАН, ТИНА, ОЛГА, ЦОЛЕ, УЧИТЕЉИЦА

Улази учитељица.

БОБАН: Ко си па сад ти?

УЧИТЕЉИЦА: Учитељица.

БОБАН: Чија учитељица?

УЧИТЕЉИЦА: Довела сам децу коју не пуштате у Дом.

БОБАН: Обрати се оном преваранту који вас је увалио у то.

УЧИТЕЉИЦА: Господине Цоле?

ЦОЛЕ: Госпођо, све је у реду.

УЧИТЕЉИЦА: Како у реду, а деца се смрзавају већ цео сат?

ЦОЛЕ: Још мало стрпљења. Само да решим неке ствари. Хоћете ли пиће? Може виски?

УЧИТЕЉИЦА: Ма какав виски! Пустите децу унутра.

БОБАН: Госпођо, деца не могу у Дом. Овај тип, којег ви ословљавате са "господине", изиграо вас је ради остварења свог приватног циља да на превару, уз помоћ ваше деце, изврши инвазију на Дом. Захтевајте да вас смести у хотел и да разлику доплати из свог џепа. Ако неће, позовите полицију и пријавите га као преваранта.

УЧИТЕЉИЦА: Како преваранта? Уредно нам је дао признаницу са печатом овог Дома.

БОБАН: Чист фалсификат. Направио је дупликат печата. Зато већ постоји кривична пријава против њега и његових пајташа.

УЧИТЕЉИЦА: Цоле?

- ЦОЛЕ: Он је насилник. Наоружан је. Држи особље под својом контролом. Не могу ништа док не стигне министар са специјалцима.
- УЧИТЕЉИЦА: Дајте ми виски да се не шлогирам.
(Деца сивоља вичу: Пусишии нас унуира! Пусишии нас унуира!)
Чујете их?
- БОБАН: Неваспитани су.
- ЦОЛЕ: (Послужујући учитељицу вискијем)
Тргните, па изађите да их смирите.
- УЧИТЕЉИЦА: (Искаћи виски)
Да им објасним да се чека министар са специјалцима?
- ЦОЛЕ: Управо тако.
- УЧИТЕЉИЦА: (Одлазћи)
Невероватно...

VIII БОБАН, ТИНА, ОЛГА, ЦОЛЕ

- ТИНА: Враћам се у Београд. Овде постаје непријатно.
- БОБАН: Како да се вратиш?
- ТИНА: Позови хеликоптер.
- БОБАН: Немогуће је да слети. Имали смо проблема и кад смо дошли и ако није била почела снежна олуја.
- ТИНА: Онда обезбеди неки цип.
- ОЛГА: Девојка је у праву. Заиста јој није овде место. Зашто да присуствује овако ружним сценама и да се траумира? Могла би у хотел док јој не обезбедиш неки превоз.
- ТИНА: Баш вам хвала што бринете о мом здрављу.
- ЦОЛЕ: Ево, ја ћу се жртвовати да одвезем девојку до хотела.
- БОБАН: Олга, макни ми оног типа са очију. Удаљи га из Дома.
- ОЛГА: Шта ти пада на памет? Како ја да га удаљим?
- БОБАН: Јеси и дошла са њим?
- ОЛГА: Јесам.

- БОБАН: Је ли те наговорио да дођеш?
ОЛГА: Због мене је каснио са децом. Чинило ми се глупо да долазим, али био је убедљив...
БОБАН: Значи, убедио те?
ОЛГА: Нисам могла да останем мртва хладна пред чињеницом да си отишао овамо са љубавницом.
БОБАН: Јесам ли са љубавницом?
ОЛГА: Ниси.
БОБАН: Значи, слагао те?
ОЛГА: Можда није намерно.
БОБАН: Е, па сад ти њега убеди да одете одавде. Заједно сте дошли, па је ред да заједно и одете. Биће ружно ако ме принудите да вас ја избацујем.
ОЛГА: Била сам се уплашила...
БОБАН: Чега.
ОЛГА: Да те губим.
БОБАН: Ниси нормална. После толико година идеалног брака плашиш се да ме не изгубиш. Једино можеш да ме изгубиш ако ме ликвидирају.
ЦОЛЕ: Заиста си смешан. Ти си већ ликвидирао на законит начин и то са највиших инстанци. Колико си блесав, још ћеш сачекати министра и новинаре да те сликају и јавно обзнане народу ко си и шта си.

IX

БОБАН, ТИНА, ОЛГА, ЦОЛЕ, ШИКИ

Улази Шики.

- БОБАН: Коначно сте стигли. Уведите децу унутра.
ШИКИ: Коју децу?
БОБАН: Зови Мирка.
ШИКИ: Којег Мирка?
БОБАН: Мирка који је довео нашу децу.
ШИКИ: Газда, нема појма. Дошао сам сам.

- БОБАН: Наредио сам ти да будеш са децом и Мирком, па да ми онда предаш џип.
- ШИКИ: Тражио сам аутобусе са децом код Ташмајдана како сте ми рекли. Није их било, па сам се упутио овамо сам да вам дотерам пајера. Видео сам неке заглављене аутобусе на пола пута у планини, али пајеро је моћан, па сам успео да се провучем и да их прођем.
- БОБАН: Јесу и деца у аутобусима?
- ШИКИ: Немам појма. Само сам пазио да не очешем пајера.
- БОБАН: *(Телефонира)*
Мирко, ја сам... Шта?... Наздравље. Што ми ниси јавио чим сте се заглавили?... Како ниси могао да ме добијеш?... У реду је. Важно је да су деца добро. Сад ћу послати Шикија да вам помогне... Да, доћи ће џипом... Може. Нека потрпа десеторо слабије деце и нека их одмах доведе овамо док се ви не искобељате.
(Затвара телефон)
Шики, чуо си! Одмах назад, потрпај деце колико може да стане у џип и доведи овамо.
- ШИКИ: Разумем, газда. Покушаћу да се пробијем до њих, али мрка капа. Напољу је баш гадно. Замало се три пута нисам омако у провалију, јер брисачи не стижу да очисте снег са шофершајбне.
- БОБАН: Кад сам те ангажовао да радиш, рекао си да све можеш. Могао сам ја да ангажујем и обичног шофера уместо тебе, који би ме коштао пет пута мање. Шеф твоје агенције ми је тврдио да си изузетно спретан и неустрашив момак, а уз то и веома одан.
- ШИКИ: Нема проблема, газда. Крећем.
- ТИНА: Идем и ја са Шикијем?
- БОБАН: Куда?
- ТИНА: У Београд.
- БОБАН: Не враћа се он у Београд.
- ТИНА: Шики, идем с тобом.
- ШИКИ: Чула си газду... Морам прво да довозем децу.
- ТИНА: *(Хистеријично)*
Ја сам теби газда! Ја сам те од агенције унајмила! Ја сам

- као директор фирме потписала уговор! Ја те исплаћујем! Фирма је моја! Господин је само професор на факултету и ништа више од тога.
- БОБАН: Не обраћај пажњу на Тину. Узнемирана је, уплашена. Никада није доживела снежну олују. Изгубила се.
- ТИНА: Потпуно сам свесна својих поступака. Шики, крећемо.
- БОБАН: Тина, шта ти је одједном?
- ТИНА: Довео си ме да се одморим, а одједном кућа гори, па нека деца, па неки министар,
(Показује Цолеџа)
па господин који тврди да је Дом његов, па твоја жена која ме гледа као да сам јој оца убила. Гушим се.
- ЦОЛЕ: (Смеје се)
Цуро, браво! Олга, је ли ти коначно јасно с ким имаш посла?
- ОЛГА: Девојка је стварно узнемирана...
- ЦОЛЕ: Девојку је обогатио и у овом тренутку му даје шут карту. То би и Милован ложач схватио.
- ТИНА: Шики, крећемо.
- ШИКИ: Морам да консултујем агенцију.
- ТИНА: Наређујем ти!
- ШИКИ: Постоји кодекс. Никада га нисам прекршио. Газда, могу ли да се послужим вашим телефоном?
- БОБАН: (Дајући му телефон)
Само пожури.
- ШИКИ: Овде је галама.
(Излази)

X

БОБАН, ТИНА, ОЛГА, ЦОЛЕ

-
- БОБАН: Па, добро... Овде су моја бивша жена, мој бивши друг и моја бивша љубавница.
- ОЛГА: Како бивша жена?

- БОБАН: Сад знаш да ми је Тина љубавница. Развешћеш се као и свака нормална жена ако држиш до себе. Мој бивши друг жели да ми преотме Дом. Моја, сад већ бивша љубавница жели да ми преотме фирму. Кажи и ти шта желиш па да завршим и с тобом.
- ОЛГА: Ако већ морам, онда ми само дај децу.
- БОБАН: Је ли то све?
- ОЛГА: Способна сам да зарадим за децу и себе.
- БОБАН: У реду, барабе. Нико ништа неће добити од мене. Хтели сте рат, сад га имате.
(Вади њајире из џепа и њружа Цолеју)
Можеш да задржиш. Фотокопије су. Оригинали су депоновани на сигурном.
- ЦОЛЕ: (Узимајући њајире)
Шта је ово?
- БОБАН: Докази да си украо овом Дому сто хиљада марака. Довољно је да зврцнем телефоном, па да те ухапсе. Је ли на признаницама твој потпис?
- ЦОЛЕ: Јесте...
- БОБАН: Веровао сам у тебе. Годинама си ме замењивао овде и узимао од благајника пазар да донесеш у Београд да се преда у Есдека. Пишљиве динаре си доносио, а марке си давао непостојећим лицима на признаницу. Та непостојећа лица су лично ти. Али благајник није тако глуп човек. Кад си се осилио, кад си помислио да ти нико не може ништа, потегао је признанице које годинама чува и упитао ме да ли познајем људе на које гласе? Сведочиће против тебе. Као што видиш, има још људи којима је стало до ове светиње, који презиру отимаче.
- ЦОЛЕ: Ово је чиста монтажа. Са фотокопиром се може много, али не довољно да ме уплашиш.
- БОБАН: Цоле, докажи то на суду. Докажи то полицији кад те буду привели да ти они прво мало протресу бубреге.
- ЦОЛЕ: Ово је подлост с твоје стране. И да сам заиста неовлашћено узео оволики новац, ти знаш да мој рад на овом објекту вреди више од пишљивих сто хиљада марака. На Дом сам утрошио све своје слободно време, све годишње одморе, викенде, празнике. Рачунај да сам само као

инжењер утрошио овде најмање две хиљаде дневница које, да сам обичан зидар, вреде по педесет марака.

БОБАН: А шта је са мојих две хиљаде дневница? Ниси помишљао на то кад си окупио банду око себе заједно са министром и покренуо хајку против мене.

Тина крене.

БОБАН: Куда ћеш?

ТИНА: Да потражим Шикија.

БОБАН: Никуд нећеш.

ТИНА: Гушим се. Треба ми ваздуха.

XI

БОБАН, ТИНА, ОЛГА, ЦОЛЕ, МИЛОВАН

МИЛОВАН: *(Улазећи)*

Људи, ватра је све већа. Изгореће кућа.

БОБАН: Видео си да сам позвао ватрогасце.

МИЛОВАН: Док ватрогасци стигну...

ТИНА: Изгорећемо овде.

БОБАН: Нећемо. Овај Дом сам ја градио. Ватра из бункера не може да продре у горње просторије. Бункери за угаљ су ван темеља зграде.

МИЛОВАН: Са ватром и водом никад ниси начисто...

БОБАН: Можемо ли да је угасимо?

МИЛОВАН: Не можемо...

БОБАН: Оно што не могу, нећу ни да покушавам. То је посао ватрогасаца.

МИЛОВАН: Нисам дошао због тога. Тео сам нешто насамо да вам кажем.

БОБАН: Кажи пред свима.

МИЛОВАН: Кад би могли на секунд да изађете?

БОБАН: Говори, човече!

МИЛОВАН: Оће ли бити испитивања како је дошло до пожара?
БОБАН: Ватрогасна полиција мора да утврди узрок.
МИЛОВАН: Одавде сигурно нико није запалио угаљ?
БОБАН: Ако ниси ти, ако није келнер Аца, ако није Тина, ако нисам ја...
МИЛОВАН: Ми нисмо.
БОБАН: Само смо ми били овде.
МИЛОВАН: Онда мора да је неко са стране, неки улез...
(Излази)

XII

БОБАН, ТИНА, ОЛГА, ЦОЛЕ

ТИНА: Не могу више да вас гледам. Шики, дођи овамо!
ОЛГА: Бобане, пусти девојку да иде.
БОБАН: Нико неће одавде док се ствар не доведе до краја. Ово је преломни тренутак у мом животу. Напунио сам четрдесет пет година и коначно морам да знам на чему сам. Остао сам без жене, без љубавнице, без најбољег пријатеља... Да видим хоћу ли остати и без овог Дома.
ТИНА: Никад ти нисам била љубавница. Према томе, ниси ме изгубио, јер ме ниси ни имао.
ЦОЛЕ: (Смеје се)
Фантастично! Кумо, видиш како га цура чува, пошто се сасвим изгубио, па ни пред тобом не уме да фолира. Тек ми је сад јасно што је у стању да гази преко мртвих само да се дочепа Дома. Био сам у заблуди да је овејани комуниста, а он је уствари залуђен за овом малом, па му Дом треба за млађану љубавницу. Али, ако си ти слаба, па дозвољаваш да му отме фирму, ја нисам да допустим да мала отме и овај Дом. То је њој савршено јасно, па кад је видела да јој неће поћи за руком, брише се оним чега се већ дочепала. Предузми нешто да га под хитно уразумиш. Не дозволи да те даље брука. Карте су на столу. Све ти је коначно јасно.
ТИНА: Зашто му дозвољаваш?
БОБАН: Овакве можеш ућуткати само ударцем секиром у главу. Мајка ме је заклела да никад не дигнем руку на кума, да

ће ми се обе осушити ако то урадим. Молим те, не напуштај ме у овом тренутку. Наредићу Шикију да те одвезе у хотел док се ово не среди. Пристајеш?

ТИНА: Само да их више не гледам.

БОБАН: Где је кретен тако дуго?!
(Излази)

ХИИ ТИНА, ОЛГА, ЦОЛЕ

- ОЛГА: (Тини)
Ипак си му љубавница. Знала сам то, али нисам хтела себи да признам. Нисам могла да поверујем да је тако млада, лепа, образована и способна девојка спала на мог мужа. Пуштала сам те у кућу као да си ми ћерка. Наша деца те обожавају...
- ТИНА: Господин Бобан је уобразио да сам му љубавница. Ви најбоље знате ко сам у његовом животу. Али, у оваквим околностима је крајње неразумно неком опонирати и нешто доказивати. Ако каже да сам му љубавница, онда то јесам. Не очекујете ваљда да се пешице враћам по овом невремену? Смрзла бих се после сто корака.
- ОЛГА: Будала, тако му и треба. Употребљено је све своје везе и способности да створи моћну грађевинску фирму и онда му је узме једна балавица...
- ЦОЛЕ: И треба неко да га опамети. Девојко, дивим ти се.
- ОЛГА: Куме, као да се наслађујеш?
- ЦОЛЕ: Кумо, само ми је тебе жао у целој ствари.
- ОЛГА: И мени тебе, куме. Ко би рекао да си тако слаб према лови?!
- ЦОЛЕ: Никог ја нисам покрао. Подмеће ми лажне папире. Нема доказе. Ако би мене осудили, онда треба четвртина државе да буде у ћузи, јер толико их је отело оно што ни по чему не би могло да им припадне. Бобан и ја смо изградили овај Дом. Он је дао пројекат и извео све грађевинске радове са нашим члановима. Ја сам

пројектовао водовод и централно грејање. Котлове, цеви, радијаторе и друге уређаје, све сам то добио без динара од разних фирми као помоћ Дому после пожара. Све сам то уствари добио на свој углед и име. А да не говорим да сам педесет посто варилачких захвата урадио сам. Он то добро зна и никад неће злоупотребити документа која му је нека фукара подметнула. Само блефира.

ОЛГА: Бобан никад не блефира. Да није сигуран и одлучан, не би потеггао папире.

ЦОЛЕ: *(Насмеје се)*
Ова девојка овде је доказ да те никад није блефирао.

ОЛГА: Ова девојка...

ТИНА: Да ли би могли да ме поштедите? Само вас гледам... Гурнули сте нас у рат, беду, презир целог света, одузели нам будућност. Глођете се око смрдљивих коски. Госпођо, студирала сам, а у мојој кући није било парчета хлеба. Отац ми је био радник у Раковици, а мајка спремачица у болници. Млађи брат је дистрофичар. Увели су нам санкције, отац је отишао на принудни одмор. Мајка није имала шта да донесе из болнице, јер ни болесници нису имали шта да једу. Могла сам да бирам између Пициног парка код Економског факултета и неког моћног господина. Задесио се баш ваш муж. Али никад ништа нисам имала с њим, јер сте му усадили фобију од сиде. Савршено ми је одговарало, јер сам мирно могла да се забављам са својим дечком.

ОЛГА: Нисам имала част да упознам твог дечка.

ТИНА: Шта вас се тиче мој дечко?! Обогатила сам вас, али и себе. Много тога сам научила и сазнала за ово кратко време. Зато нећу да изгубим себе на глуп начин. Нећу да се смрзнем као да сам беспомоћна животиња ако ваш муж потпуно полуди и избаци ме напоље. Боље да се побринете око његове фобије од сиде, него што га подстичете да ме избаци у снежну олују.

ОЛГА: Тачно да је фобичан од сиде. Чак ни са мном нема ништа годинама, јер ми не верује да нисам била с другим. А можда му је то само изговор од како је с тобом. Ви сиротињска деца сте увек спремни на све. Нису вам светиња ни туђи мужеви, ни туђа имовина, па чак ни туђи

животи. Мој деда је био чувени предратни трговац у Крушевцу. После рата су га комунисти прогласили кулаком само зато што је у Жупи имао десет хектара винограда и трговачку радњу. Осудили су га на робију и конфисковали су му сву имовину. Била сам мала кад се вратио са робије сав скрхан. Причао је са мојим оцем који је тада већ био познати лекар. Запамтила сам кад му је рекао: "Сине, сиротиња је на власти. У њих су очи увек гладне. Они не знају за светињу. Они су на власти и неће је испустити по цену целе Србије. Они ће докати нашем дивном народу." Знала сам твоје порекло, али сам веровала да си изузетак, да си другачија.

ТИНА: А ваш муж? Каквог је он порекла?

ОЛГА: Сиротињског...

XIV

ТИНА, ОЛГА, ЦОЛЕ, БОБАН

БОБАН: *(Улазећи)*
Кретен ме остави без телефона. Оде и однесе телефон.
(Зграби телефон са шанка и њресне о њод)
Мртав.
(Насрне на Цолеја)
Јеси ли задовољан?! Издејствовали сте код Есдека да не признају мој потпис на документима. Ниједан рачун нисам могао да платим. Петете то не интересује. Искључили су Дом. Телефони су мртви.

ЦОЛЕ: *(Гледа на саји)*
Укључиће чим министар стигне.

БОБАН: Чекаш свог министра?!

ЦОЛЕ: Чекам министра и специјалце.

БОБАН: Да ниси позвао и Унпрофор?

ЦОЛЕ: Могао би и он да се мало умеша. Ратујеш против деце. Не би било на одмет да се и Хаг позабави тобом.

БОБАН: *(Олџа)*
Ко је луд од нас двојице?

- ЦОЛЕ: Онај који држи децу на нишану. Кумо, је ли тако?
- ОЛГА: Бобане, уморан си.
- БОБАН: Па шта ако сам уморан?
- ОЛГА: Ти си угледан професор Универзитета. Имаш угледну жену, троје деце, своју фирму.
- ЦОЛЕ: Фирму више нема. Оте му је швалерка.
- ОЛГА: Куме, не прекидај ме. Бобане, освести се. Шта ће ти све ово овде? Нека деца уђу. Ми идемо у хотел.
- БОБАН: А моја деца која долазе? А поверење студената и људи који верују да ћу успети да се одупрем отимачима? Да пустим његову децу, а он моју да остави у снегу?
- ОЛГА: Куме?
- ЦОЛЕ: Кумо, не могу да пустим његову децу у Дом. Доводи их на превару.
- БОБАН: Чула си га. Зар да дезертирам, да пљунем на поверење које широко уживам?
- ОЛГА: Борба ти је жалова. Племените намере су утопија. Један наш светски путник, један мој покојни пацијент ми је причао да је пропутовао сто двадесет једну земљу и да је за разлику од осталих туриста посматрао само људе. Закључио је да у свакој земљи има само један посто надпросечно паметних људи, а у нашој малој Србији седам посто. За разлику од Србије где владају они који не спадају у седам посто, у осталим земљама влада онај један посто надпросечних. Тада сам се насмејала, али сам се последњих година уверила да је био у праву. Пошто ти спадаш у седам посто, немаш никакву шансу.
- ЦОЛЕ: Мора да је лудак чим је био твој пацијент.
- ОЛГА: Ми психијатри не лечимо само лудаке. Човек је долазио код мене на третман кад год се враћао у Београд. Иначе, у свим другим земљама се осећао сасвим нормално.
- БОБАН: Јеси ли завршила излагање?
- ОЛГА: Покушавам да те наведем да схватиш ко си и шта си и колика је твоја вредност. Овако себе доводиш у недостојну ситуацију без обзира на племените мотиве. Чињеница је да се деца испред Дома смрзавају искључиво

- због тебе. Гледано са стране, то личи на злочин према недужној деци.
- БОБАН: Сто пута сам ти рекао да изиграваш психијатра само у својој ординацији.
- ОЛГА: Ја не изигравам, ја јесам психијатар.
- БОБАН: Пошто смо се развели, сместа напусти Дом! Ако ми затреба психијатар, потражићу те у ординацији. Напоље!
- ОЛГА: Нисмо се још развели.
- БОБАН: Остала је само формалност. Напоље, да не зовем Милована да те избаци.
- ЦОЛЕ: Кумо, зашто му дозвољаваш да се тако понаша? Твоја права као психијатра су огромна, без обзира ко је у питању, макар и сопствени муж. Сигуран сам да људе шаљеш на обавезно лечење за много незначајније ситуације.
- ОЛГА: Мој муж је здрав, али уморан човек.
- ЦОЛЕ: Како здрав кад си сама рекла да те као такву жену избегава три године из страха од сиде?
- БОБАН: Шта си испричала?!
- ОЛГА: Да си ме занемарио три године због ове девојке изговарајући се сидом. Не бој се, нисам оговарала твоју мушкост. О томе нека она прича.

XV

ТИНА, ОЛГА, ЦОЛЕ, БОБАН, МИЛОВАН, МАЦА

Улазе Милован и Маца.

- МИЛОВАН: У бункеру је све жешћа ватра. Не може се прићи ни са једне стране. Ако ватрогасци не стигну за сат времена, може се свашта десити.
- БОБАН: То знамо. А ко је девојка?
- МИЛОВАН: Моја сељанка Маца.
- БОБАН: Откуд она?
- МИЛОВАН: Код мене је.

- БОБАН: Рекао си ми да у Дому нема никог осим службених лица.
- МИЛОВАН: Код мене је већ недељу дана.
- БОБАН: Зашто ми ниси рекао?
- МИЛОВАН: Било ме је срамота. Могли сте да помислите свашта с обзиром да сам ожењен човек и да имам троје деце.
- БОБАН: Швалерка?
- МИЛОВАН: Није, часног ми крста. Сиротицу је отеро муж још пре две године. Смучала се као келнерица по кафанама на магистрала, па јој дојадило. Један је хтео да је напаствује, па је побегла овде пошто сам са њеним родитељима добар пријатељ. Овде почиње сезона, отвара се Дом... Потребна је радна снага... Морао сам да је сакријем у котларницу док се ситуација не разбистри, док не видим ко ће бити газда, па да му се обратим. Али, сиротица воли да пуши...
- МАЦА: Миловане, не лупетај! Нисам ја запалила угаљ. Пазила сам где бацам опушке.
- МИЛОВАН: Нисам то ни реко. Али моро сам да те покажем људима. Јер, кад стигну ватрогасци, кад почну да истражују ко је потпалио угаљ, кад почну да испитују јесу ли овде виђена страна лица...
- МАЦА: Нема полицајца са којим нисам другар, а посебно с оним из ватрогасне. Да видим ко ће да докаже да сам ја, једним пишљивим опушком, запалила онолики угаљ. Толике године си лојач, а не знаш да се угаљ сам од себе упали ако је неправилно ускладиштен. За то могу да буду одговорни само инжењери који нису поступили по ватрогасним прописима и направили угљу вентилацију. Ко је сазидао такав бедни бункер, тај нек одговара. И народ се запали кад му политичари не оставе довољно вентилације. Жито се у силосу упали ако нема вентилације, поготово угаљ који је створен да гори...
- ОЛГА: *(Засмеје се)*
Браво, девојко!
- МАЦА: Господо, зар нисам у праву?
- ОЛГА: Савршено...
- МАЦА: Могу ли нешто да попијем? Доле сам се нагутала дима.
- ОЛГА: Ја ћу да те послужим. Може ли виски?
(Одлази према шанку)

- МАЦА: Само ако је балантајн. Њега једино пијем.
- МИЛОВАН: Госпођа Олга је психијатар у Београду, супруга професора Бобана нашег председника.
- МАЦА: Па шта?!
- МИЛОВАН: Само да знаш.
- МАЦА: Сад знам. Навикла сам ја на свакакве фаце. Уђе министар у кафану. Сви се живи укењају, а ја само два пута пролепшам поред његовог стола и мало завртим гузицом и он је одмах на коленима. По цело вече ми једе са длана. Кад је један свраћао ономад, целој кафани је испричао да је овај Дом продат неком Грку, неком пашеногу неког нашег буџе тамо из Београда.
- МИЛОВАН: Мацо, завежи!
- МАЦА: Шта се брецаш због овог планинарског домића? Продато је пола Петете Србије и сви то поздрављају, а ти због једног домића. Јебеш га, општа је распродаја Србије... Народ то поздравља. И ови овде су ваљда неки народ. Али, право да вам кажем, ја сам мало осим света. Некако бих волела да изгори овај домић, ако већ не може Петете, па да ти богати странци осете шта су природне непогоде. Чекам тог Грка већ недељу дана, на ту фору сам се навукла, али некако ми опет дође мило што гори. Ваљда сам неки усрани националиста. Не дам своје по цену да све изгори.
- МИЛОВАН: Мацо, срам те било!
- МАЦА: Враћам се на магистралу. Тамо нико никог не шиша. Кад се наједу и напију, кад им севају гузице келнерица, сви причају шта им је срцу драго. Ни државне тајне се не прећуткују.
(Тини)
Сестро, душу си дала за кафану. Цабе трајиш време са овим маторцима. Ајде са мном. Видиш да гори. Или и ти чекаш Грка? Неће доћи кад чује да је изгорело.
- МИЛОВАН: Мацо, одаламићу те!
- ОЛГА: (Доносећи виски)
Миловане, оставите девојку. Она је пуна позитивне енергије.

- МАЦА: *(Узимајући чашу и наздрављајући)*
Живели!
(Искайи њиће)
Хвала, докторко. Хвалићу се да сам имала част да ме услужи психијатрица из Београда. А сад, одох ја.
- МИЛОВАН: Куда по овом невремену?
- МАЦА: За мене нема никад проблема. Увек се успут нађе неки фрајер који ме одвезе до мог одредишта.
(Излази)

XVI

ТИНА, ОЛГА, ЦОЛЕ, БОБАН, МИЛОВАН

- БОБАН: Миловане?
- МИЛОВАН: Лупета јадница. Који Грк, који бакрачи. Довукла се овде. Нисам могао да је се отарасим. Стално ми прича о неком Грку и како једва чека да га мазне...
- БОБАН: Морао си то да ми кажеш.
- МИЛОВАН: Што да вас узнемиравам поред толиких ваших проблема. Ја је, Боже прости, сматрам мало луцнутом.
- ОЛГА: Она је савршено здрава девојка.
- ЦОЛЕ: И изгледа једина има праву информацију. Ако је то тачно... Ако је Грк купио Дом...
- МИЛОВАН: Ма како Грк! То је њена вантазија.
- ЦОЛЕ: Миловане, лажеш. Неко те је обавестио да Грк долази. Никад на почетку сезоне ниси Дом овако средно.
- МИЛОВАН: Не лажем, очију ми.
- ЦОЛЕ: Лажеш! Знам те добро. Сви сте у фамилији лажови. Довео си је из кафане да простотом омами Грка да би те задржао. Научио си је шта да нам каже кад си видео да је загустило.
- МИЛОВАН: Људи, шта вам је?! Откуд мени толика памет?
- ОЛГА: Оставите човека. Још ће он испасти крив ако је Дом продат странцу.

- МИЛОВАН: Кажите им, докторко...
- ОЛГА: Бобане, келнерица ти чита лекцију из пројектовања.
- МИЛОВАН: Не дирајте професора. Она је запалила угаљ. Опоменуо сам је да не баца опушке околу, али бештија остаје бештија. Воли да пуши, па то ти је.
- ЦОЛЕ: Чија је?
- МИЛОВАН: Радована Радојкиног. Била је удата за Брициног сина.
- ЦОЛЕ: Од зла оца и од горе мајке. Немогуће да је мој министар то урадио. Зашто би он продао Дом?
(*Полазећи*)
Морам да будем начисто. Ако је чула од министра, мора да пропева од којег. Немогуће да је мој толики бараба.
(*Излази*)

XVII

ТИНА, ОЛГА, БОБАН, МИЛОВАН

- МИЛОВАН: Професоре, могу ли и ја да одем?
- БОБАН: Ти си овог тренутка добио отказ. Запалио си Дом и нема овде више шта да тражиш. Мораћеш само да сачекаш полицију, да даш изјаву.
- МИЛОВАН: Нисам ја запалио...
- БОБАН: Завршили смо!
- ОЛГА: Бобане, како можеш?
- БОБАН: Пошла си у хотел.
- ОЛГА: Не могу да те оставим у таквом стању.
- МИЛОВАН: Професоре, часног ми крста, нисам запалио, нисам ништа знао о Грку. Обрлатила ме вештица. Није ми дала да дишем. Нисам могао да је избацим. Како да се вратим у село и да саопштим фамилији да сам добио отказ? Не могу од срамоте ником изаћи на очи. Боље да се одма обесим.
- БОБАН: Твој проблем. Морао си да размишљаш. Морао си да будеш поштен према мени, а не да је кријеш у котларници.

- МИЛОВАН: *(Клекне)*
Погрешно сам.
- БОБАН: Због твоје грешке ће изгорети сав угаљ. Чиме ћемо грејати децу?
- ОЛГА: Миловане, устаните. Немојте да клечите ни пред ким. Ако вам он да отказ, ја вас водим у Београд. На мојој Клиници су увек потребни радници као што сте ви.
- МИЛОВАН: *(Устајајући)*
Фала вам, докторко.
- ТИНА: *(Вади мобилни телефон из џакине и бира бројеве)*
Шики, где си сада?... Тина, овде Тина...
- БОБАН: *(Оћима јој телефон)*
Дрипче, како си могао да ме оставиш без телефона?... Где си?... Где на путу?... Како не знаш где си?!... Јављај ми се на Тинин број... Морате се пробити како знате.
(Заћвара телефон)
Ђутиш да ти је телефон у ташни.
- ТИНА: Заборавила сам. Зар бих до сада трпела оволику гњаважу? Дај ми да позовем неког ко ће ме избавити одавде.
- БОБАН: Иди са Олгом у хотел.
- ТИНА: С њом да идем?
- БОБАН: Добро познаје планину.
- ТИНА: После свих увреда које сам доживела од ње?
- БОБАН: Нисам чуо да те је вређала.
- ТИНА: Искористила је док си био одсутан.
- БОБАН: Зар сам излазио? Да, јесам... Олга, зашто си је вређала?
- ОЛГА: Човек нас слуша.
- БОБАН: Нека слуша. Миловане, шта чекаш?
- МИЛОВАН: Да видим на чему сам.
- БОБАН: Како ја да знам на чему си?
- МИЛОВАН: Јесам ли добио отказ?
- БОБАН: Откуд ја знам јеси ли добио отказ?
- МИЛОВАН: Ви сте ми га дали.

- БОБАН: А ко ће да контролише ватру да се не прошири из бункера на котларницу и на цео Дом? Ко ће да ме обавештава шта се доле дешава?
- МИЛОВАН: Нема ко други него ја.
- БОБАН: Онда иди и ради свој посао.
- МИЛОВАН: Фала, професоре.
(Одлази)

XVIII
ТИНА, ОЛГА, БОБАН

- БОБАН: Да чујем сад вас две?
- ОЛГА: Нема шта да се прича. Вечерас ми се коначно све разјаснило. Прихватам твој предлог. Развешћемо се.
- ТИНА: Због мене? Смешно. Мене више никад нећете видети. Имате дивну децу. Поштујте бар њих.
- БОБАН: Тина, је те волим.
- ТИНА: Па шта?! Ја не волим тебе. Био си ми добар професор. Одбранила сам код тебе дипломски рад. Упутио си ме у послове, потпуно оспособио. Нађи неког другог да ти води фирму. Хвала ти за све. Ништа више не тражим осим оног што си ми већ дао. Теби моћ и новац. Мени моја младост и слобода. Мислим да сам фер и према теби и према твојој породици. Нисам хтела да те узнемирим пре времена, али време је да сазнаш. Све сам средила да се за месец дана иселим на Нови Зеланд. Имам тамо неколико другова и другарица. Свима ћу се хвалити колико си ми помогао у животу.
- БОБАН: Не може то тако... Жртвујем породицу због тебе...
- ТИНА: Нема потребе. Госпођа Олга је паметна и толерантна жена. Надам се да јој као психијатру неће бити проблем да те одвикне од безнадежне љубави. То раде и много простије жене кад им мужеви пошашаве за девојкама. Ја ли тако, госпођо Олга?
- ОЛГА: Многе жене су мужевима раме за плакање. Ја то себи не дозвољавам, пошто се сматрам још увек здравом.
(Излази)

XIX
ТИНА, БОБАН

- ТИНА: Имаш дивну жену. Пођи за њом.
- БОБАН: Нећу те пустити по цену живота. Не схватам шта ти је вечерас.
- ТИНА: Ствар је проста. Ти имаш четрдесет пет година, добру жену, дивну децу, положај, моћ, новац. Ја имам само двадесет седам година и ништа више. И ја хоћу да имам све, а с тобом је то немогуће.
- БОБАН: Волим те.
(Покушава да је њољуби)
- ТИНА: *(Грубо ља одџурујући)*
Доста је било. Готово је. Време је да престанеш да фолираш жену фобијом од сиде и да јој се вратиш.
- БОБАН: Она је психијатар. Зашто је допустила да је фолирам ако је стварно стручњак за људску душу?
- ТИНА: Буди љубазан, врати ми телефон.
- БОБАН: Кога ћеш да зовеш?
- ТИНА: Другаре из Раковице да дођу по мене.

XX
ТИНА, БОБАН, ЦОЛЕ

- ЦОЛЕ: *(Улазећи)*
Она курва није нормална. Обрлатила је шофере. Добих батине од њих ни крив ни дужан. Одвезоше се у хотел заједно са децом. Бубреге су ми одвалили, мајку им сељачку. А деца аплаудирају... И Олга је аплаудирала. Лежим у снегу, а она пљешће...
- БОБАН: Опет упадаш непозван.
- ЦОЛЕ: Човече, морамо да дођемо до праве информације.
- БОБАН: О чему?
- ЦОЛЕ: Како о чему?! Чуо си да се прича да је Дом продат неком Грку.

- БОБАН: Ваљда се о томе пита и управни одбор.
- ЦОЛЕ: Који управни одбор?
- БОБАН: Управни одбор чији сам ја председник.
- ЦОЛЕ: Зашто ниси узео адвоката да ти разјасни неке ствари? Управни одбор чији си ти председник, не постоји. Оног тренутка кад је министар потписао закључак да се дозвољава обнова поступка, поништио је своје решење којим вам је одобрио да се региструјете као Клуб. Ти овде ниси ништа. Ти си обичан узурпатор и опстаћеш само док не пристигну моји. То онај блесави Милован не зна и зато шени пред тобом. После овог следује му отказ. Мене брине тај Грк, а не ти.
- БОБАН: Мене законске зачкољице не интересују. Ја знам шта је правда. Не може пет шест пропалица да надвлада хиљаду оданих чланова Куба. Не можеш ти лопове, да будеш изнад правде!
- ЦОЛЕ: Немој више да ме називаш лоповом! Боље иди види шта је са Олгом. Није хтела аутобусом са њима, него се упутила пречицом према хотелу. Ни ја не бих успео да се пробијем, а камо ли она. Викао сам за њом да ћу да је одвезем у хотел, али није се обазирала. Нестала је у мраку и снежној мећави.
- БОБАН: Ништа јој се лоше неће десити. Само ће се добро издувати. Шта ћеш поново овде?
- ЦОЛЕ: Како шта ћу у свом Дому?
- БОБАН: Деца одоше у хотел. Иди смести их.
- ЦОЛЕ: Ја да их сместим?
- БОБАН: Плати им боравак.
- ЦОЛЕ: Чиме?
- БОБАН: На сунце сто хиљада које си узео од деце, па ћу ја платити.
- ЦОЛЕ: Деведесет две... Неки су гратис...
- БОБАН: Или се губи или вади лову!
- ЦОЛЕ: Остала је у каси у Београду.

- БОБАН: У чијој каси? Постоји само једна каса у Дому.
- ЦОЛЕ: Предао сам новац партији. Она га је ставила у своју касу.
- БОБАН: Чиме си мислио да храниш децу?
- ЦОЛЕ: Ти си набавио храну.
- БОБАН: Јесам, али за своју децу.
(Пружа му телефон)
Зови своју партију да плати деци боравак у хотелу.
- ЦОЛЕ: *(Одбија телефон)*
Идем да тражим Олгу.
- БОБАН: Остави моју бившу жену на миру.
- ЦОЛЕ: Изгубиће се у планини, смрзнуће се...
(Излази)

XXI
ТИНА, БОБАН

- БОБАН: Лопуже!
- ТИНА: Позови Шикија да дође по мене. Добио си Дом. Сломио си противника. Остаје ти само да локализујеш пожар. Биће ти лакше без мене.
- БОБАН: Вратићемо се заједно у Београд, па ћемо на миру разговарати. Пристајеш?
- ТИНА: Пристајем, али се тиме неће ништа променити.
- БОБАН: Потписаћу да је фирма твоја.
- ТИНА: Не, само ћеш ми исплатити мој допринос. Потребан ми је новац и на Новом Зеланду. Надам се да тамо нема оваквих снежних олуја, да се никад нећу осећати овако беспомоћно.

XXII
ТИНА, БОБАН, МИЛОВАН

- МИЛОВАН: *(Улазећи)*
Позовите војску.
- БОБАН: Шта се дешава?
- МИЛОВАН: Распламтава се. Пламен се пробија према котларници. Набацо сам кроз прозорче пуно снега, али мрка капа.
- БОБАН: *(Зове њреко мобилно̄)*
Мирко, чујеш ли ме?... Шта се дешава?... Овде гори... Запалио се угаљ у бункеру. Прети да угрози цео објекат. Видиш ли негде ватрогасце?... Чуо си да су на зачељу. Зар не може ништа да се учини да се макар они пробију?... Добро је што сте обавештени да стиже механизација да вас извуче, али то ће потрајати сатима... Добро је што се деца осећају добро... Ако буде нешто ново, јави ми се на Тинин број мобилног. Мој је код оног кретена Шикија. Је ли он код тебе?... Бараба. Кажи му да се јави чим стигне.
(Зайћвара ѿелефон)
- МИЛОВАН: Позовите војску. Четросто петнест нула шездесет један.
- БОБАН: Да, војска...
(Зове њреко мобилно̄)
Ало, овде професор Слободан Катанић. Зовем из Дома... Да, овде са врха планине. С ким имам част?... Има ли кога од старешина?... Запалио нам се угаљ у котларници, па прети опасност да све прерасте у пожар... Кренули су ватрогасци из града, али су се заглавили на путу... Сва војска на ноћној вежби у правцу Косова... По овом времену... Не очекујете их до ујутру... Онда, ништа. Хвала вам.
(Зайћвара ѿелефон)
Сва је војска на ноћној вежби у правцу Косова.
- МИЛОВАН: То не слуги на добро...
- БОБАН: Наравно, Миловане... Пожари избијају због таквих као што си ти, а онда скрстиш руке и гледаш бело.

XXIII
ТИНА, БОБАН, МИЛОВАН, ЈАГОДА, АЦА

Улазе Јагода и келнер Аца.

- АЦА: Госпођо, ово је дневни боравак са малим баром где ја служим. Око овог огњишта су седели најеминентнији људи из света политике, спорта, уметности и бизниса. Ово је најпријатнији кутак у Дому.
- БОБАН: Ацо, ко је госпођа и како си смео да је уведеш унутра кад сам ти наредио да дежураш и не пушташ никог без моје дозволе?
- АЦА: Госпођа је Гркиња, супруга власника овог Дома. Управо је стигла из хотела где је одсела, па жели да јој мало покажем Дом.
- БОБАН: Дајем ти отказ и сместа се губи док те нисам пребио!
- ЈАГОДА: *(Насмеје се)*
Још увек си дрчан као што си био.
- БОБАН: Јагода...
- ЈАГОДА: Последњи пут смо овде чекали ново лето пре двадесет година кад смо се посвађали и разишли. Хоћемо ли да наставимо свађу?
- БОБАН: Изгледа да жене никад не заборављају. Намерно си ми ово учинила.
- ЈАГОДА: Шта сам ти учинила?
- БОБАН: Намерно си ми отела Дом.
- ЈАГОДА: Грађевинац. Крут ко зграде које прави. Још ти ништа нисам отела. Нисам имала појма да ћу те затећи овде. Распитивала сам се о теби. Знаш да си ожењен неком докторком, да имаш два сина и ћерку, да си догурао до професора на факултету, али нисам знала да си још залуђен овим Домом. Зар не можеш да се обрадујеш што смо се срели после толико година? Је ли девојка твоја ћерка?
- ТИНА: Не, госпођо, ја сам Тина, професорова љубавница.

- ЈАГОДА: Честитам, Бобане, имаш прелепу љубавницу.
(Тини)
Не мења укус. Напустио ме је због једне такве девојке која нам је овде певала за дочек Нове године. Био ми је прва љубав. Леп, шармантан, увек нечим залуђен. Поред њега сам заволела ову планину. Признајем да сам најлепше младалачке тренутке доживела са Бобаном баш у овом Дому. Зато сам и предложила мужу да га купимо.
(Бобану)
Каква случајност да те затекнем... Ниси се много променио.
- БОБАН: Ни ти.
- ЈАГОДА: Јеси ли нешто знао о мени?
- БОБАН: Нестала си... Нисам се распитивао. Неко ми је рекао да си завршила економију.
- ЈАГОДА: Пре рока. Запослила сам се у нашем представништву у Атини и тамо сам имала срећу да упознам једног дивног Грка. Удала сам се за њега, изродили смо две ћерке, кренуло нам је... Сад смо међу најбогатијим људима у Грчкој. Много сам помагала Србији док сте водили онај глупи рат. Ником нисам дала на Србе, без обзира што вас цео свет пљује. Чинила сам колико сам могла. И куповина овог Дома је наш мали допринос да се опоравите. Ваши нам нуде свашта, а ја сам за почетак изабрала Дом.
- АЦА: Госпођо, хоћете ли да вам покажем цео Дом?
- ЈАГОДА: Хвала, ту је мој пријатељ Бобан. Ви бисте могли да нас послужите неким пићем.
- АЦА: Са највећим задовољством. Изволите?
- ЈАГОДА: Прво, шта млада дама пије?
- ТИНА: Виски.
- ЈАГОДА: (Показује Милована)
А господин?
- БОБАН: Господин је ложач. Неће ништа. Миловане, иди контролиши шта се доле дешава.
- МИЛОВАН: Разумем, професоре.
(Излази)

XXIV
ТИНА, БОБАН, ЈАГОДА, АЦА

- ЈАГОДА: А ти, Бобане? Некад ниси хтео да пробаш ни кап алкохола. Спортиста...
- АЦА: Професор има своју шљивовицу из родног Ваљева. Професоре, хоћете ли вашу ракију, или ћете и ви виски?
- БОБАН: Ракију.
- ЈАГОДА: Јесу ли ти живи родитељи?
- БОБАН: Живи су.
- ЈАГОДА: Још су у селу код Ваљева?
- БОБАН: Тамо су.
- ЈАГОДА: Звали су ме снајка кад си ме водио.
- БОБАН: Звали су...
- ТИНА: *(Засмеје се)*
Још једна срцепарајућа љубавна прича. Госпођо, извините. Нисам могла да се уздржим. Ви сте пре сто година побегли у планину због једне овакве. Мало пре је његова жена такође због мене. Ја му дођем нека врста реинкарнације те девојке што му је певала.
- ЈАГОДА: Не разумем...
- ТИНА: Мало пре га је напустила жена због мене и побегла у планину. Човек је фаталан.
- ЈАГОДА: Бобане?
- БОБАН: Истина је.
- ЈАГОДА: Шта је с тобом?
- БОБАН: Волим ову девојку. То сам жени отворено рекао. Није могла да поднесе и отишла је.
- ЈАГОДА: Јадна жена. Напољу је ужас. Мене је шофер једва довезао мерцедесом од хотела доведе. Зашто си јој допустио?
- ТИНА: Госпођо, док се ви испричате, могу ли да замолим вашег шофера да ме одвезе до хотела?
- ЈАГОДА: Нажалост, пустила сам га да се врати у хотел и да дође по мене за сат времена.

Келнер Аца их њослужује њићем. Наздрављају. Бобан исџија ракију на екс и њружа келнеру чашицу да му донесе још једну.

- БОБАН: Колико си платила Дом?
- ЈАГОДА: Још ништа. Мој муж је са вашима потписао само писмо о намерама. Поверио је мени да одлучим. Зато сам дошла да видим.
- БОБАН: Па, јеси ли одлучила?
- ЈАГОДА: Споља је ово сасвим други Дом од онога који памтим. Онај је био малецак, неугледан. Овај изгледа импозантно.
- БОБАН: Стари је изгорео баш оне године кад си ме напустила. Саградили смо овај по светским стандардима.
- ЈАГОДА: Мело ме је чудила превисока цена, али сад ми је јасно. Су-тра долази ваш министар, па ћемо се договорити. Највероватније ће све бити у реду.
- АЦА: Министар је горе у соби. Стигао је још јутрос.
- БОБАН: Који министар? Како се зове и чега је министар?
- АЦА: Немам појма. Горе у соби су четворица. Коцкају се. Однели су пет флаша вискија. Њихов шофер, један гадан мрга, наредио ми је да их не узнемиравам док ме не позову.
- БОБАН: Убићу те, стрељаћу те, келнерска багро! Зашто ми ниси рекао?
- АЦА: Нисте ме питали. Утрапили сте ми пиштољ чим сте дошли и наредили да чувам Дом од инвазије деце.
- БОБАН: Питао сам Милована. Рекао је да нема никог у Дому.
- АЦА: Био је у котларници кад су дошли. Заборавио сам да му кажем.
- БОБАН: Дај ми њихове пријаве боравка. Знам све министре. Хоћу да видим с ким имам посла.
- АЦА: Мислите да сам смео да им поменем пријаве? Сигуран сам да је господин министар, јер није онај ћелави Цолетов који је мазнуо апартман у дечјем “Црном бору”.
- БОБАН: Јагода, како се зове твој министар?
- ЈАГОДА: Петрашин Бабић.

- БОБАН: Не постоји такав министар. Али, постоји једна битанга из неке мале партије који се нада да ће му у новој Влади припасти министарска фотеља.
- ЈАГОДА: То је немогуће. Зар постоји неко такав да се коцка са угледом Србије? Мора да си у заблуди.
- БОБАН: Апсолутно сам сигуран. Многи наши типови из разних партија и партијица иду по свету и распродају Србију.
- ЈАГОДА: Како да изађем мужу на очи? Ваша држава му толико дугује. Једва је пристао да узмем овај Дом и да вам отпише сто хиљада долара.
- БОБАН: Само сто хиљада долара! Овај Дом вреди као грађевина пет милиона долара, а да не говоримо о екстра вредности што је шајкача на темену Србије. Колико си Петрашину дала на руке? Признај колико те је запалио да би добила Дом у бесцење?
- ЈАГОДА: Обавестићу вашег председника Владе. Ваша држава мом мужу дугује пет милиона долара.
- БОБАН: Сигурна си да држава дугује или су вас запалили разни “министри”?
- ЈАГОДА: Буди љубазан обавести портирницу да пошаљу шофера по мене.
- БОБАН: *(Зове портирницу)*
Овде Дом. Да ли је ту шофер који је овамо довезао неку Гркињу?... Одмах га пошаљите да дође по њу... Ко вам је рекао да гори Дом?... Ма та је блесава курва са магистрале... Разговарате са професором Катанићем... Како шта да радите са толиком децом?... Нису наша деца. Зато их нисмо примили у Дом... Знаш да нису ни ваша, али ви сте хотел. Морате да их примите... Ја гарантујем да ће бити плаћено... Новац је у Београду. Сутра ће бити на вашем рачуну... Морате да ми верујете... Немојте да их враћате овамо... Ало, ало...
(Затвара телефон)
Идиот. Залупи ми слушалицу. Деца ће поново да навале.
- АЦА: Професоре, јесте ли за још једну ракију?
- БОБАН: Где је тај Мирко са децом?!!
(Телефонира)
Мирко, чујеш ли ме?... Кренули, па се поново заглавили.

Наздравље. А ватрогасци?... И они се заглавили. Је ли стигао онај блесави Шики?... Кости ћу ми скрцкати, мајку му мангупску!... Јави се на Тинин број ако буде нешто ново.

(Запљивара телефоне)

ЈАГОДА: Хоће ли послати шофера или да се вратим пешице у хотел?

БОБАН: Ацо, обавести “министра” да је госпођа Гркиња овде. Баш бих волео да присуствујем продаји Дома.

ЈАГОДА: Не желим да га сретнем. Али, у сваком случају не одустајем од куповине Дома. Обратићу се вашој Влади. Дужна је да часно реши случај ако не жели још једну светску бламажу. Светска јавност једва чека овакве случајеве да вам прикачи још један епитет, пошто сте и онако најомрженији народ на свету.

БОБАН: Глупачо, само те гледам...

ЈАГОДА: Немој тако да ме називаш. Давно сам била твоја девојка.

БОБАН: А сад си Гркиња из Сивца код Краљева. Белосветска бизнисменка. Ацо, зови “министра” да се мало забављам.

АЦА: Професоре, не смем. Знате који су они типови.

XXV

ТИНА, БОБАН; ЈАГОДА, АЦА, ЦОЛЕ

ЦОЛЕ: *(Улазећи)*

Нигде је нема. Одро сам грло дозивајући је, али узалуд.

БОБАН: Твоју децу нису хтели да приме у хотел и ако сам гарантовао да ће бити плаћено.

ЦОЛЕ: Онда ћеш морати коначно да попустиш.

БОБАН: Заиста си смешан. Да их храним, пазим и мазим, а твоја партијица ће да скрцка дечји новац на разне глупости. Води их у “Црни бор”, он је дечији.

ЦОЛЕ: Више није... Да ли ја то сањам? Да ли ме очи варају? Јагода? Откуд ти овде?

ЈАГОДА: Зажелела се, па дошла...

ЦОЛЕ: Остала си права лепотица.

ЈАГОДА: Хвала.

ЦОЛЕ: Где си, где живиш?

ЈАГОДА: У Грчкој.

ЦОЛЕ: Иселила си се тамо ових протеклих година кад су сви наврли да беже?

ЈАГОДА: Не, тамо сам удата већ седамнаест година.

ЦОЛЕ: За неког нашег?

ЈАГОДА: За Грка.

ЦОЛЕ: Да ниси ти?...

БОБАН: Јесте, она је купила наш Дом.

ЦОЛЕ: Јагода, је ли то истина?

ЈАГОДА: Мој га муж купује. Ја само посредујем.

ЦОЛЕ: И случајно сте се овде срели и то баш вечерас?

ЈАГОДА: Требало је да се састанем са вашим министром...

ЦОЛЕ: Са којим министром?

ЈАГОДА: Мало сам се одвикла од српског језика. Никако да запамтим назив тог министарства. И од српских имена сам се одвикла, па тешко памтим нова. Нека то буде просто министар за распродају српске имовине, а ви знате како се тачно зове.

ЦОЛЕ: Скидам капу, стари пријатељу. Увек сам те потцењивао, али урадио си што ми никад не би пало на памет да си способан. Једноставно си нас све одувао. Како је дивно сетити се младалачке љубави у критичном тренутку. Нисам могао да наслутим откуда ти толика самоувереност. А није било далеко од памети. Многи наши су изнели лову у Грчку и сад као фол Грци откупљују нашу имовину. Прави потез у правом тренутку. Савршено. Велики си играч, већи и од мог министра. Морам да признам да си нас сјајно фолиро док се није појавила. Како ће тек да зине мој другар министар кад сазна да је друго Министарство продало Дом и то неком другом већ теби. Који сам кретен испо. Колико сам нерава изгубио. Годину дана сам утрошио. Покренуо сам

министра, заменике министра, судије, јавне тужиоце, директоре Есдека и кога још нисам... Сви су решавали ствар у моју корист. Сви су се радовали зимовању у овом Дому. Сви су ми обећавали да ће те збрисати са свим твојим људима који те подржавају. Чак је један кретен са телевизије направио сценарио забаве са певаљкама, водитељкама, креаторкама, манекенкама... Новац је ипак изнад свих, ма какво му порекло било...

ЈАГОДА: Цоле, то је смешно што причаш. Мој муж је један од најбогатијих Грка. Ужасно је љубоморан. Једва ме је пустио да дођем сама. Та конструкција је немогућа.

ЦОЛЕ: Ни Грци нису дорасли нашим женама. Кад нешто наумите да урадите за своју душу, нема тог Грка који ће да вас спречи. Која сам ја будала... Лепо је мени моја Драгица говорила. Цоле, не качи се са кумом. Грех је, а немаш никакве шансе. Кум је професор на факултету. Паметнији је од тебе. Дочекаће те кад се не надаш. Једном јој замало зубе нисам избио због тога.

XXVI

ТИНА, БОБАН, ЈАГОДА, АЦА, ЦОЛЕ, МАЦА, ШИКИ

Улазе Маца и Шики.

БОБАН: Шики, откуд с њом?

ШИКИ: Упознали смо се у хотелу.
(Враћа мобилни телефон)

БОБАН: Шта ћеш ти у хотелу?

ШИКИ: Кад сам отишао одавде, свратих на чај да се мало угрејем, па се задржах. Дошао сам по госпођу Гркињу.

ЈАГОДА: Нисте ви мој шофер.

ШИКИ: Вашем шоферу су јавили да има неки проблем у породици, па је отпутовао у Београд. Ја сам Шики, а ово је моја вереница Маца.

(Бобану)

Професоре, не радим више за вас. Консултовао сам агенцију. Рекли су ми да преузнем госпођу Гркињу и да задржим пајера док не платите дуг. Надам се да је све јасно.

- ЈАГОДА: Бобане, ништа не схватам.
- ШИКИ: Госпођо, моја агенција се бави безбедношћу људи. Пошто сте ви у Београду сасвим несмотрено унајмили обичног таксисту, не можемо да дозволимо да се незаштићени крећете, јер сте на мети свакаких типова. То вас неће много коштати. Пар хиљада дојче марака.
- ЈАГОДА: Ја то нисам тражила.
- ШИКИ: Знате, ви сте наш гост. Позната сте и богата личност. Не желимо никакав инцидент.
- ТИНА: Шики, престани да сереш!
- ШИКИ: Тина, шта је?
- ТИНА: Знаш ти добро шта је. Врати ми кључеве од ципа и бриши.
- ШИКИ: Имам налог од агенције.
- ТИНА: Шики, нас двоје се познајемо добро. Ово су моји пријатељи и престани да кењаш да ти не јебем ону кљакаву мајку!
- ШИКИ: Тина, немам никакве везе с овим, кеве ми.
- ТИНА: Како желиш да сиђеш са ове планине?
- ШИКИ: Нормално.
- ТИНА: Онда дај кључеве и бриши! Гадно си се зајебо што ме ниси одвезао кад сам те молила.
- ШИКИ: Сама си ми рекла да је професор газда.
- ТИНА: Ма боли тебе дупе ко је газда. Теби је важно да си се дочепео пајера, а заборавио си да имаш са мном посла.
- ШИКИ: У реду, у реду, знам да си моћна. Немој да вичеш.
(Даје јој кључеве)
- ТИНА: За овај гаф ће да зна Раковица, а ти види шта ћеш.
- ШИКИ: Не знам шта ми је било вечерас. Ова вејавица, ово чудо...
- ТИНА: Бриши!
- ШИКИ: Како ћу овако? Никад нисам био у планини. Напољу је пакао.

- ТИНА: Да позовем неког да дође по тебе? Неће му бити тешко мени за љубав.
- ШИКИ: Чак из Раковице?
- ТИНА: Ти знаш како су моји пријатељи одани, покретни и да ником не праштају.
- ШИКИ: *(Полазећи)*
Мацо, идемо.
- МАЦА: С тобом? Реко си ми да си госпођин телохранитељ и да је твој пајеро. Обећо си ми да ћеш ме запосити код ње. Марш, кретену! Сто пута сам насела на исти фазон.
- БОБАН: Шики, куда?
- ШИКИ: Немате појма ко је Тина...
- БОБАН: Добро знам ко је. Још увек си код мене у служби. Имам један послитх за тебе.
- ШИКИ: Да чујем?
- БОБАН: Неки типови су се илегално убацили у Дом. Твој задатак је да их најуриш.
- ШИКИ: Ко су они?
- БОБАН: То није твој проблем.
- ШИКИ: Колико их је?
- БОБАН: Келнер зна.
- АЦА: Министар, три доминистра и шофер, неки мрга.
- ШИКИ: Министра да најурим?
- БОБАН: Зар ти није свеједно ко је у питању?
- ШИКИ: У којој су соби?
- АЦА: Тринест на првом спрату.
- БОБАН: Хоћу да прође без буке. Акција.
- ШИКИ: Ово је специјални задатак.
- БОБАН: Биће специјална награда. Шибаж.

Шики излази.

XXVII
ТИНА, БОБАН, ЈАГОДА, АЦА, ЦОЛЕ, МАЦА

- ЦОЛЕ: Ацо, зар нису стигли специјалци?
- АЦА: Који специјалци?
- ЦОЛЕ: Мој министар је требало да дође са специјалцима.
- АЦА: Који твој министар?
- ЦОЛЕ: Управо је послао оног монструма да га избаци.
- АЦА: Немам појма ко је твој министар. Иди горе, па сам рашчисти ствари.
- ЦОЛЕ: Сад је све касно. Нећу више да се петљам.
- ТИНА: Професоре, хоћете ли ми вратити мој мобилни?
- БОБАН: *(Даје јој њен мобилни)*
Значи, одлазиш?
- ТИНА: Коначно.
- БОБАН: Врати кључеве од кола, па иди. И поздрави друштво из Раковице кад стигнеш у Београд.
- ТИНА: *(Даје му кључеве)*
Мислиш да си фрајер?
- БОБАН: За мене постоје само одани људи. Ацо, послужи младу даму вискијем ако жели да остане.
- АЦА: Госпођице, може виски или одлазите?
- ТИНА: Сама ћу се послужити.
(Одлази за шанк)
- АЦА: *(Маци)*
А шта ти чекаш?
- МАЦА: Дивим се госпођи. Како је само отмена.
- АЦА: Вуци се одавде.
- ЦОЛЕ: Ацо, не дирај је. То је моја земљакиња. Сам ју је нечактиви довео да запали Дом.
- АЦА: Говорио сам ја блесавом Миловану да је најури... Нема куд јадна. Сви је јуре да је...
- ЈАГОДА: Шта гори?

- МАЦА: Да сам знала да сте ви купили Дом, не бих пушила у угљарници ни по коју цену. Можете слободно да ме пријавите полицији, па да мало новине пишу и о мени. Волим кад се дигне фрка, а испадне ништа. Морам да набацам имиџ, јер намеравам да се бавим политиком. Али, прво треба да се пробијем као певачица, да се прочујем у народу. Оћете ли да вам отпевам нешто?
- ЈАГОДА: Не, хвала.
- МАЦА: Зашто? Келнер Аца добро свира гитару, а Милован хармонику. Овај Дом се последњих дана орио од песме све док ви, из белог света, нисте стигли на нашу планину. Нека се ори кад кућа гори. Тако је било свих протеклих година. Песма се орила док је Србија горела.
- АЦА: Мацо, сад је доста. Губи се!
- БОБАН: Не дирај је. Одмарам се док је слушам и гледам. Право је освежење. Само ти нагари, душо, и не обраћај пажњу нинаког.
- ЈАГОДА: Бобане, шта гори?
- БОБАН: Угаљ.
- ЈАГОДА: Она прича о пожару.
- БОБАН: Запалила је угаљ у бункеру, али пожара неће бити.
- ЈАГОДА: Звао си ватрогасце?
- БОБАН: Заглавили су се на путу.
- ЈАГОДА: Саградићу нови Дом ако овај изгори. Локација је предивна.
- БОБАН: Толико ти је стало да освојиш теме Србије?
- ЈАГОДА: У бизнису се догађа свашта непредвиђено, али до сад нисам одустала ни од једног посла.
- БОБАН: Мацо, желиш да се покажеш пред госпођом Гркињом?
- МАЦА: Морам бар некако да јој се одужим што сам јој запалила Дом.
- БОБАН: Ацо, узимај гитару.
- АЦА: Професоре....
- БОБАН: Наређујем!

АЦА: (Узима *џиџару*)
Мацо, коју ћемо?
МАЦА: Девојка соколу гнездо запалила...
Певају.

XXVIII
ТИНА, БОБАН, ЈАГОДА, АЦА, ЦОЛЕ, МАЦА,
УЧИТЕЉИЦА

Улази учитељица.

УЧИТЕЉИЦА: Ви певате... Ви певате, а деца се смрзавају!

БОБАН: Обратите се господину који вас је покрао.

УЧИТЕЉИЦА: Господине Цоле?!

ЦОЛЕ: Жао ми је, али нисам знао да је госпођа Гркиња купила Дом. Ми овде више немамо никаква права. То је сређено на највишој државној инстанци, а ја сам ситна риба да би ме неко обавестио. Морате се обратити директно Влади.

УЧИТЕЉИЦА: Ко је овде Гркиња?

ЦОЛЕ: Госпођа у љубичастом.

УЧИТЕЉИЦА: Госпођо Гркињо, ови типови ме сатима мувају. Довела сам стотину деце која су уредно платила десетодневни боравак. У хотелу нису хтели да их приме. У аутобусима је нестало грејање. Наредите им да пусте децу унутра.

ЈАГОДА: Не разумем.

УЧИТЕЉИЦА: Ови овде нису хтели да приме децу. Из хотела су нас избацили. Господине Цоле?!

ЦОЛЕ: Мене не петљајте у то. Бобан није хтео да их прими.

УЧИТЕЉИЦА: Лично вама сам дала новац који сам сакупила од деце.

ЦОЛЕ: Нисам знао да је Дом продат.

Своља се чују деца: Пусџиџе нас унуџира! Пусџиџе нас унуџира!

ЈАГОДА: Бобане, деца скандирају.

БОБАН: Деца су искључиво Цолетов проблем. Довео их је на превару. Не могу да уђу пре моје деце која се исто тако смрзавају у аутобусима.

ЈАГОДА: И даље ништа не схватам.
 УЧИТЕЉИЦА: Постоји ли овде доктор?
 БОБАН: Откуд овде доктор?
 УЧИТЕЉИЦА: Једној девојчици је позлило.
 БОБАН: У хотелу има доктор. Зашто се тамо нисте обратили за помоћ?
 УЧИТЕЉИЦА: Знате ли да је напољу смак света? Како поново да враћам аутобусе до хотела. Шофери прете да ће и мене да бију.
 БОБАН: Жао ми је, али овде нема доктора.

XXIX
 ТИНА, БОБАН, ЈАГОДА, АЦА, ЦОЛЕ,
 МАЦА, УЧИТЕЉИЦА, ОЛГА

Улази Олга.

ОЛГА: Ја сам доктор. О чему се ради?
 БОБАН: Види њу...
 УЧИТЕЉИЦА: Једна девојчица је добила нервни слом од страха. На путу смо да га сви доживимо.
 ОЛГА: Нема проблема. Ја сам психијатар. Где је девојчица?
 УЧИТЕЉИЦА: У аутобусу.
 ОЛГА: Идемо да је погледам. Будите без бриге.
 ЦОЛЕ: Кумо, тражио сам те.
 ОЛГА: Мало сам уживала у шетњи по планини.
(Излази за учитељицом)

XXX
 ТИНА, БОБАН, ЈАГОДА, АЦА, ЦОЛЕ, МАЦА

ЈАГОДА: Бобане, је ли оно твоја жена?
 БОБАН: Искрсне ко вештица... Мора да нас је посматрала из неког буџака.

- ЈАГОДА: Хоћеш ли ми објаснити шта се догађа са децом? Шта могу да учиним за њих?
- БОБАН: Ништа. Њихови родитељи треба да се опамете коме их дају у руке.
- ЈАГОДА: Спремна сам да им платим боравак у хотелу ако је плаћање у питању.
- БОБАН: Српска деца нису спала на милостињу белосветских грабљиваца. Уредно су дала новац оном типу тамо. Наша деца су наша ствар.
(Цолеџу)
Зар те није срамота?
- ЦОЛЕ: Јагода је направила целу збрку. Све би било у реду да се није појавила. Намерно си је темпирао баш у овом тренутку. Толико си се осилио да си послао оног типа да избаци мог министра. Али, то је већ ствар моје партије. Нека се она позабави овим случајем. Ја сам своје одрадио и мирне савести могу да погледам сваког у очи. Нека моја партија види како је друго министарство могло да прода Дом који је био њој стављен на располагање.
- БОБАН: Певај, Мацо!
- МАЦА: Професоре, није згодно.
- БОБАН: Певај да не полудим и починим злочин.
- МАЦА: Ја бих радије поново на магистралу. Овде постаје вруће.
- БОБАН: Певај кад ти говорим! Нико неће одавде док ствар не легне на своје место!
- ТИНА: (Доносећи телефон)
Мирко ти се јавља.

БОБАН: Мирко, шта се догађа?... Значи, кренули сте. А ватрогасци?... И они.
(Затвара телефон и враћа Тини)
 Стижу и моја деца. За пола сата ће ствар да легне на своје место. Мацо, певај.

XXXI

ТИНА, БОБАН, ЈАГОДА, АЦА, ЦОЛЕ, МАЦА, ШИКИ

Улази Шики окрвављен по лицу.

БОБАН: Шта би?

ШИКИ: Наредили су да се сместа сви купите одавде заједно са децом, јер ужасно галаме и ометају их у коцкању.

БОБАН: Јесам ли те послао по поруку?

ШИКИ: Покушао сам. Фрајер је био јачи. Тукли смо се читава два минута, јер ми није дозволио да уђем. Онда ме је убацио у собу где су ме ишутирала и она четворица. Најзад се један смиловао и питао ме што сам дошао и ко ме је послао. Рекао сам за вас и да је госпођа Гркиња купила Дом. Насмејао се и одвратио да никаква Гркиња није купила Дом, већ да је продат неком Кинезу који сутра треба да се појави. То је све... Ово вас кошта хиљаду марака.

БОБАН: Ништа ме не кошта, јер ниси обавио задатак. Ниси професионалац! Губи се!

ТИНА: Немој да га дираш. Шики је мој друг и остави га на миру.
(Загрли Шикија и одведе га до шанка)

ЈАГОДА: Превише ми је.
(Крене)

БОБАН: Куда ћеш?

ЈАГОДА: У хотел. Морам још ноћас да рашчистим целу ствар. Морам да позovem неке људе у Београду. Нико мене овде неће правити будалом. Помагала сам вас и шаком и капом и шта од вас доживљавам...

XXXII
ТИНА, БОБАН, ЈАГОДА, АЦА, ЦОЛЕ, МАЦА, ШИКИ,
ОЛГА

- ОЛГА: *(Улазећи)*
Бобане, доста је било! Деца морају овог тренутка у Дом!
- БОБАН: Не дери се. Све је у реду. Стижу и моја деца. Само мало стрпљења. Прво морам да сместим моју децу, а онда ћу и његову иако им је твој кум украо све паре које су уплатили за боравак.
- ОЛГА: Куме?
- ЦОЛЕ: Кумо, и ја више ништа не разумем...
- ОЛГА: Питала сам те за дечији новац?
- ЦОЛЕ: Ма, новац више уопште није важан. То је сића лова према вредности Дома. Откуд сад па Кинез да га купи?
- ОЛГА: Какав Кинез?
- ЦОЛЕ: Немам појма.
- ОЛГА: Јасно ми је што је мој муж полудео. Он је под огромним стресом. Затекла сам га са љубавницом. Љубавница га напушта. Ја га напуштам. Бивша велика љубав је дошла чак из Атине да му отме оно што му је најмилије. А шта је с тобом? Зар си стварно полудео да крадеш од деце?
- ЦОЛЕ: У питању је моја партија. Она је узела дечији новац. Све партије присвајају нечији новац у међусобној тучи за опстанак.

XXXIII
ТИНА, БОБАН, ЈАГОДА, АЦА, ЦОЛЕ,
МАЦА, ШИКИ, ОЛГА, УЧИТЕЉИЦА

- УЧИТЕЉИЦА: *(Улазећи)*
Докторка, јесте ли им објаснили да морају да пусте децу унутра?
- ОЛГА: Нема проблема. Стижу и деца мога мужа. Заједно ћемо их сместити.

Дим се у позадини лагано пробација.

ТИНА: *(Хистеријично)*
Горимо!

ОЛГА: Заиста, дим...

БОБАН: Без панике. Пожара неће бити. Ја сам пројектовао и изградио овај Дом. То је само мало дима. Зидови ће задржати пламен у бункеру.

УЧИТЕЉИЦА: Како да уведем децу у оволики дим?

Своља се чује сирена ватрогасних кола.

БОБАН: Ватрогасци управо стижу да угасе оно мало ватре у бункеру. Вратите се у аутобус и објасните деци да се још мало стрпе.

XXXIV
ПРЕЂАШЊИ, МИЛОВАН

МИЛОВАН: *(Улазећи)*
Професоре, готово је. Изгоре Дом. Ватра је пробила и захватила темеље. Ако дохвати зидове, изгоре Дом за пола сата.

БОБАН: То је немогуће.

МИЛОВАН: Цео Дом је од борове грађе. Пламен ће се дићи до неба.

ЦОЛЕ: Лоше си пројектовао и изградио. Пожар је твоја брука и одговорност.

БОБАН: А вода? Ко је пројектовао водоводну мрежу и уградио инсталације? Где је вода у хидранту? Милован је могао сам да угаси пожар у зачетку да је било воде у хидранту. Продао си воду приватнику. Како би неки приватник знао где ће да закопа и одведе нашу воду да га ниси ти упутио? Једино ти имаш план водоводне мреже. Кома си продао нашу воду?

ЦОЛЕ: О чему причаш?

- БОБАН: Миловане, реци му.
- МИЛОВАН: Јесте, вода нам је отета од стране приватника за његову кафану. Неко га је сигурно подучио како ће на јефтин начин да дође до добре воде. Мени је наредио да ћутим, иначе ће ми глава отићи.
- ОЛГА: Доста! Миловане, ви сте овде једини трезан човек. Реците нам где да сместимо и спасемо децу?
- МИЛОВАН: Терајте их право код војске ту горе у касарну. Војска ће их оберучке прихватити. Џабе су се и досад смрзавали. Реците само да вас је послао Милован из Дома и да сам замолио.
- БОБАН: Шта је вама? Чујете да ватрогасци стижу. Ако гори темељ, не гори зграда.

XXXV
ПРЕЂАШЊИ, ВАТРОГАСАЦ

Ватрогасац увлачи црево.

- ВАТРОГАСАЦ: Где је вода да се прикључимо?
- МИЛОВАН: Нема воде.
- ВАТРОГАСАЦ: Како нема воде?! Чиме да гасимо?
- БОБАН: Зар нисте понели воду у цистерни?
- ВАТРОГАСАЦ: Ти ниси нормалан! Да извлачимо воду на две хиљаде метара у висину по овом невремену и леду! Једва смо се и овако пробали.
- МИЛОВАН: Мораћете до војске да напуните цистерну.
- ВАТРОГАСАЦ: Што нам нисте рекли да немате воде да успут то урадимо?!
(Излази)

XXXVI
ТИНА, БОБАН, ЈАГОДА, АЦА, ЦОЛЕ,
МАЦА, ШИКИ, ОЛГА, УЧИТЕЉИЦА, МИЛОВАН

- ОЛГА: Бобане, где су кључеви од ципа?
- БОБАН: Шта ће ти?
- ОЛГА: Да спроведем децу до војске и одвезем овај народ у хотел.
 Ти и твој кум чекајте ватрогасце.
- БОБАН: *(Баца јој кључеве)*
 Држи!
- ОЛГА: Народе, за мном!
- ТИНА: А ја?
- ОЛГА: Сви!

Излазе сви осим Бобана, Цолеџа и Аце.

XXXVII
БОБАН, АЦА, ЦОЛЕ

- АЦА: Господо, шта ћете да попијете? Професоре, ракију?
- БОБАН: Може.
- АЦА: Цоле, и ви ћете професорову ракију.
- ЦОЛЕ: Наспи. Бобанови родитељи су увек пекли најбољу ракију.
- Аца их њослужује.*
- АЦА: Да пређемо у другу просторију? Да се мало удаљимо?
 Овде је превише дима.
- БОБАН: Иди ти. Нас двојица ћемо да сачекамо ватрогасце.

XXXVIII
БОБАН, ЦОЛЕ

БОБАН: Живели.
ЦОЛЕ: Живели.
БОБАН: Шта ти је све ово требало?
ЦОЛЕ: А теби?
БОБАН: Борио сам се.
ЦОЛЕ: И ја. Лако бих с тобом, али навалише Грци, Кинези... Таман сам поверовао да си ме сјајно израдио са Гркињом, а оно се појави и Кинез...
БОБАН: Овде заиста постаје неиздржљиво.
ЦОЛЕ: И мени се чини. Све си донекле био у праву, али кунем ти се да нисам продао воду. Нека бараба нас је израдила. Због те барабе изгореће двадесет година нашег труда.
БОБАН: Милован се добро сетио да се деца сместе код војске...
ЦОЛЕ: Не сетисмо се да му кажемо да обавести оне типове горе.
БОБАН: Нека се коцкају.
Излазе.

КРАЈ